

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„Koroški Slovenec“,
Wien V., Margaretenplatz 7.

Rokopisi se naj pošljajo na naslov:
Žinkovský Josip, Wien
V., Margaretenplatz 7.

List

za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.

Stane četrletno: K 200.—

Za Jugoslavijo

celoletno: 24 Din.

polletno: 12 „

četrletno: 6 „

Leto II.

Dunaj, 8. marca 1922.

Št. 10.

Tiskovni sklad.

Ker polagoma izčrpamo prihranke in ostanke iz dni, ko se je odločevala usoda Koroške, moramo začeti misliti na drug vir dohodkov. Že davno bi bili na koncu, da nam ni prišla na pomoč naša padajoča krona. Prihranki so bili v jugoslovanski valuti, naši izdatki v avstrijski. Ker cene v naši republici niti sedaj niso v vsem dosegle cen svetovnega trga, je bila naravna posledica, da smo imeli mnogo koristi od tega, ker je bil naš denar naložen v tuji valuti.

A vsak sod se polagoma izprazni, če vedno samo vun jemljemo in ga nikoli ne zalivamo. Da se nam ne zgodi nekega lepega dne, da stojimo pred prazno blagajno in nam „Koroški Slovenec“ izhira vsled pomanjkanja, moramo že sedaj začeti misliti, odkod dobimo denar.

Pred par dnevi je sedela prav lepa družba Korošcev na Dunaju. Govorili smo tudi o otroku naših skrbi, o „Koroškem Slovencu“, o strahoviti draginji, ki zadnje čase preplavlja posebno časnikarsko obrt in preti uničiti vse časopise, ki nima za seboj močne stranke, da ga ta vzdržuje iz svojih sredstev. G. J. M., ki ga Korošci dobro poznate, je potegnil iz žepa 10.000 K, jih položil na mizo češ to je prvi prispevek v tiskovni sklad „Koroškega Slovenca“. Za njim je položil na mizo 200 K g. Železnikar. Tako imamo mi torej že tiskovni sklad. Iz njega plačujemo primanjkljaj in naročnino za tiste, ki je ne morejo plačati, a so naši sobojevniki in prijatelji „Kor. Sl.“

Mi hočemo stati na svojih nogah, določevati svojo usodo sami, ne potrebujemo tujih bergelji. Naši nasprotniki nam z vso silo hočejo naprtiti jugoslovanske berglje. Pa jih oni sami bolj rabijo kakor mi. Vzdrževali smo nekdanj „Mir“, zidali narodno šolo v Št. Jakobu v R., zidali delavski dom v Podlubelju in društveni dom v Žitarivasi in zadrugo v Sinčevasi in vse to iz lastnih sredstev. Pa bi se

daj ne mogli spraviti skupaj tistih par kron za „K. Sl.“? Vsi časopisi imajo svoj tiskovni sklad in pri vsaki priliki zbirajo zanj. Tudi nas, koroške Slovence, čaka zdaj naloga, da ga čim prej napolnimo. Kako?

1. V kratkem pustimo natiskati bloke in jih pošljemo svojim najbolj zavednim dekletom in fantom. Posamezni listki bodo po 10 in 20 K. Dekleta in fantje jih prodajajo pri vsaki priliki, na veselicah, na žegnanjih, na romarskih potih, na shodih in društvenih sestankih. Mi vsi se moramo zavedati, da je vse, kar imamo in kar še dosežemo, sad našega truda, truda vseh, ne samo posameznikov. Ta zavest nas nauči ljubezni do skupne narodne stvari. Samo to, za kar kaj žrtvujem, samo to cenim in ljubim. Vemo, da prispevajo vsi Korošci v mejah Koroške in izven njenih mej za naš tiskovni sklad, ker je vsem prirastel „K. Sl.“ tesno k srcu, da bi ga več ne mogli pogrešati.

2. Društva odstopijo 10% čistega dobička svojih prireditev tiskovnemu skladu. Nismo jih še vprašali, ali s tem soglašajo, a toliko poznamo njihovo požrtvovalnost in razumevanje naših najnujnejših potreb, da lahko mirno pričakujemo, da se niti eno naših društev ne protivi. Saj s tem delajo samo za svoj cilj, samo po drugi poti.

3. Naše posojilnice, o katerih lahko trdimo, da stoje sijajno, pri letnem zaključku par tisočakov manj položijo v rezervni fond in jih rajši naložijo v duševni rezervni fond koroških Slovencev v naš tiskovni sklad.

Prispevke priobčimo od časa do časa v „K. Sl.“ Na ta način bodo imeli vsaj tudi ljudje, ki slišijo travo rasti, pred seboj natančne račune. — Vemo, da koroškim cem nalagamo zopet novo breme. Ne upali bi se, če bi ne vedeli, da se vsi zavedajo, da brez žrtev ni uspeha, brez boja ni zmage. Ker poznamo dobro koroško srce, prosimo:

„Mal položi dar,
domu na oltar.“

Socijalni demokratije.

(Dalje.)

Kaj pa je to zopet novega: sindikalistična socijalna demokracija? Ime je grozno učeno, stvar je priprosta. Ime je francosko in pomeni, kar nam je že sploh znano „strokovna sveža“. Pristaši teh strokovnih zvez pravijo, da se je prvotni socijalizem svojim nameram izneveril. Socijalizem je dobil javne oblasti v svoje roke, pa je pri tem postal sam meščansk-bourgeois (buržoa). Socijalisti so dobili zastopnike poslance. Prevat se je bil proračunil, že na leto 1898, a ga niso napravili. Voditelji socijalistov so si pridobili dobrih služb kot uredniki, tajniki raznih strokovnih uradov, poslanci-ministri! Zdaj so bili zadovoljni kakor miši v kašči in so hoteli le še svoja mesta obdržati. Politika jih je zavedla v močvirje, začela so se pogajanja z nasprotniki. To je tako prišlo, ker so vodstvo v stranki imeli intelektualci-izobraženci; ponesrečeni dijaki, izgubljeni odvetniki, propali politiki, odslovljeni bančni uradniki, fabrikant je brez tovarn, sploh sami pustolovci. Ti ljudje so si želeli le dobička in služb, a proletarsko čuvstvanje jim je tuje. Socijalistična agitacija jim je bila le lestvica do moči in premoženja. Rešitev pride iz delavskega proletarijata, te delavske množice se pa morajo izuriti v strokovnih zvezah in te strokovne zveze bodo pripravile splošni prevrat. Delavci morajo vzeti v svoje lastne roke boj proti kapitalu, le ti delavci se morajo izuriti v strokovnih zvezah, ti bodo potem revolucionirali delavske množice proti meščanstvu in bodo vpostavili na razvalinah sedanjih držav diktaturo proletarijata.

Ko pa stvar ne gre po načrtu Marksovem, napravili so si nov vspeled, kako se bo strmo glavil svet:

1. Strokovne zveze se morajo okrepiti, vanje se morajo spraviti vsi zmožnejši delavci, iz lepa ali s silo, če treba s najhujšim straho-

PODLISTEK

Iz ruskega vjetništva.

(Skice s poti domu. Piše Florijanov.)

O, matuška Rosija, sedaj gnezdo roparskih židovskih jastrebov, ko gledam ta ponosna poslopja, sedaj oropana vsega blagostanja, opustošena in požgana velikanska skladišča, bi plakal kakor malo dete. Saj Rosija, kri, ki teče iz tvojih strašnih ran, je tudi naša kri. Tudi mi trpimo s teboj, o mati naša slovanska, ta meč, ki ti seka rane, jih seka ob enem s teboj tudi nam.

Posrečilo se je sovražnikom Slovanstva, da so z različnimi intrigami gospodarsko in politično Rosijo popolnoma ugonobili, da si ne bo mogla tako hitro odpomoči in s tem so tudi hoteli uničiti dvigajoče se Slovanstvo v Evropi, ker so se bali, da prevzame glavno gospodarsko in politično vlogo.

Iz tega preišljevanja me je zdramil že precej star gospod. „Zdravstvujte tovariš, možno li k vam sest?“ Ozdravim mu in ga povabim, da prisede. Bilo je to v mestnem parku. „Vi ste inozemec?“ me vpraša, „spoznal sem vas po govoru“. Odgovoril sem mu, da sem vojni ujetnik in se nahajam že od leta 1915 v Rosiji in sem sedaj na poti v domovino.

Predstavil se mi je tudi on, pokazal mi listine, glaseče se na ime T. G., polkovnik g. štaba v pokoju. V začetku razgovora nisva drug drugemu prav nič zaupala, ker imajo komunisti posebno v Moskvi na tisoče vohunov, ki poslušajo na besede in skušajo od ljudi izvabiti njih mnenje o vladi. Zato je bilo treba v Moskvi biti zelo previden, da nisi prišel pred „čezvračajko“ (preki sod).

Začel me je izpraševati kake narodnosti sem, kje sem bil v času ujetništva, kako je v Sibiriji, kako je mogoče, da se je ponesrečila velika kmetska vstaja v zapadni Sibiriji in še mnogo drugega. Odgovarjal sem mu dvoumno. Vendar je iz odgovorov spoznal, da ne soglašam s komunisti in da sem navdušen Slovan. Tudi on se je ojunatil. Začel je tožiti, kako včasih trpi lakoto. Imel je lepo hišo v Moskvi in dragoceno opravo, a je že vse prodal za živež. Celo svojo obleko je razum tega, kar ima na sebi, že vso prodal. Imel sem sina častnika, padel je v boju za rusko svobodo proti boljševikom. Drugi sin je kot dijak bežal v Sibirijo in ničesar ne vem o njem. Strašni časi so prišli na narod ruski, strašne muke preživlja, tujec ga vlada, krmi in oblači, s škorpionji ga tepe, a ta naš narod, ta strašno potrpežljivi narod, še vedno molči in trpi! Toda mera bo kmalu polna. Narod vstane in tedaj gorje vam zapeljivci in sleparji. Narod se strašno maščuje.

Vstal je. Solnce je ravno zahajalo in poslednji zlati žarki so padali na osivelo glavo nekdanj tako ponosnega ruskega polkovnika. Vzravnal se je kot sveča, oko mu je zažarelo v mladeniški navdušenosti. Zdel se mi je kakor prorok slovanske bodočnosti. Prijel me je za roko, govoril burno navdušeno: „Dragi mi brat Jugoslovan, ni še uničena Rosija do cela, še hrani v sebi ruski narod sile dovolj, da stre okove, v katere ga je ukoval tujec, očisti svojo državo tujcev, vladalcev in sam postane na svoji zemlji svoj gospod. A ne samo to, ruski narod čakajo še druge velevažne naloge. Ko bo Rosija urejena, mora postati vodnica in varuhinja vseh slovanskih narodov. V sanjah že gledam unijo slovanskih narodov pod okriljem naše majke Rusije. Ta Moskva, ki leži danes tako nesrečna pred nami, bo središče in srce Slovanstva.“

Bil je vidno vznemirjen. Poslovil se je. Odhajal je počasi po nasadu. Gledal sem za njim, dokler ni izginil med drevjem. Dušo so mi objele prelestne sanje. Iz njih me zdrami gruča mladih fantov od 12—16 let, gojencev komunističnega instituta. Veselo so prepevali „internacionalo“. Na prsih znaki s podobo Tročkega. Uboga mladina, ki se utapljaš v komunističniš iluzijah!

(Dalje sledi.)

vanjem. V teh zvezah se naj goji sovražstvo proti kmetu in meščanu.

2. Strokovna zveza naj prične neprestan boj za povišanje plač, draginjskih doklad, skrajšanje delovnega časa.

3. Kjerkoli treba se naj uprizarjajo splošni strajki.

S temi zahtevami in štrajki se naj pride do tega, da bo industriji redno delo nemogoče.

4. Ko delavci pridejo do oblasti v državi, treba je storiti vse, da se stre država: pomnožiti državni dolg tako, da zraste do neznosne višine, da država zapade bankerotu — revoluciji. Leta 1920 je socialistična država v Bazelu ob času silno hude draginje zahtevala, da država podpira teater z letnim doneskom 400.000 frankov. Ljudsko glasovanje je predlog zavrglo. Socialisti načelno glasujejo v vseh zborih za najbolj nesmiselne izdatke, na drugi strani pa ne puste državi, da bi potrebe krila z davki.

5. Domoljubje hoče socialni demokrat dosledno pobijati: socialna demokracija razdira z vojaškimi sveti red v armadi in neprestano napada v časopisju armadno vodstvo. Švicarski soc.-demokratski poslanec je leta 1920 dejal v narodnem svetu: „Delajte nam koncesij kolikor hočete, mi ne bomo nikdar zadovoljni.“ Ali se bo tem ljudem res posrečilo postaviti svet na glavo? Popolnoma odpraviti in zatreti versko življenje? Ali se jim bo posrečilo zatreti družino, zakon, da bodo ljudje živeli v prosti ljubezni (če se sme tako življenje sploh še ljubezen imenovati)? Ali se jim bo posrečilo dobiti od vseh starišev otroke in rediti jih na državne stroške? Ali se jim bo posrečilo znižati delovni čas na 3 dnevne ure, vsaj tako se obeta, da bomo vsi imeli dosti hrane in obleke? Ali se jim bo posrečilo odpraviti osebno last in ustvariti tak red, da polje ne bo last kmeta, koča ne last tistega si jo je zidal, red, ko ne bo več premoženja ne denarja marveč bo vsakdo živel le ob listkih, ki jih dobi na eni strani od države za ročno delo, na drugi strani pa mu bodo državni hramovi dajali na te listke vse kar rabi za vsakdanje življenje?

(Dalje sledi.)

Letni občni zbor Slovenskega šolskega društva v Celovcu se je vršil v nedeljo dne 19. svečana t. l. v Št. Jakobu v Rožu. Kljub slabemu vremenu se je zbralo lepo število društvenih članov in prijateljev slovenskega šolstva. Ob ½ 3. uri popoldne je otvoril občni zbor — ker je bil društveni predsednik zadržan — tajnik, ter je pozdravil navzoče in predstavil vladnega zastopnika. Iz na to podanega tajnikovega poročila je bilo povzeti, da je imel društveni odbor hude borbe za šolska poslopja v Št. Jakobu in Št. Rupertu, katere so nameravale oblasti zaseči. Odbor je podvzel vse potrebne korake, da doseže čimprejšnjo otvoritev zasebnih slovenskih ljudskih šol in s tem ugotovi tozadevnim željam in zahtevam slovenskega prebivalstva. Vendar so ostala vsa posredovanja pri dež. šolskem svetu, pri deželni vladi v Celovcu in pri oblasteh na Dunaju brezuspešna. Tako je bilo društvo primorano, da varuje pravice koroških Slovencev, ki so jim dane po st.-germainski pogodbi, obrniti se s pritožbo na Zvezo narodov. Tedaj se bo reševalo vprašanje naših zasebnih ljudskih šol v Ženevi. Pa tudi zastran javnih ljudskih šol je odbor Slovenskega šolskega društva razmotrival v svojih sejah in deluje nato, da dosežemo za koroške Slovence ljudske šole, ki bodo odgovarjale njihovi narodni posebnosti in njihovim potrebam. V ta namen pa je potrebno, da so slovenski stariši natančno poučeni o svojih pravicah ter o pomenu dobre šole in vzgoje za mladino. Poročevalec opozarja na knjižnico: „Kaj moramo zahtevati od ljudske šole? Priporoča jo vsem, da njeno vsebino pazljivo prečitajo in natančno preudarijo. Pri volitvah je bil potrjen stari odbor. Samo mesto č. g. Treiberja in g. dr. Schaubacha, ki sta se izselila, je občni zbor izvolil g. dr. Petka, zdravnika v Velikovcu in g. Vinko Gröblaherja v Deščicah. Članarino za l. 1922 je občni zbor določil na 100 K.

Ali si že kaj pisal v Koroškega Slovenca?

POLITIČNI PREGLED

Avstrija. V Narodnem svetu je podal zvezni kancler dr. Schober obširno poročilo, kako misli vlada vporabiti denarne kredite, ki smo jih že sprejeli in ki jih bomo dobili. Predvsem se naj podpre naš denar, da bo spet mogoče računati, sklepati kupčije itd. Odpraviti moramo državni deficit z novimi davki na alkohol in tobak in s tem, da polagoma skrčimo število uradnikov zlasti pri železnicah in pri pošti. Kar bo še manjkalo, mislijo dobiti z notranjim posojilom, če drugače ne pojde pa s silo. — Nadalje so v parlamentu sklenili novo finančno postavo, ki ureja razdelitev davkov med državo, deželo in občino. Koroški poslanec Paulitsch je tirjal, naj odkažejo koroški deželi malo več procentov od carine na izvožen les, ker je to edini predmet, ki ga zdaj še izvažamo iz te pristrižene deželice. — Apaško kotlino na Štajerskem, ki spada zdaj k Jugoslaviji, bi zopet radi nazaj dobili. Zvezni kancler je na tozadevno interpelacijo odgovoril, da se trudi v tem smislu priti na jasno z jugoslovansko vlado. Seveda bi morali Avstrijci zato dati kako odškodnino. — Avstrijski škofje so izdali pastirski list, ki je tudi važne politične vsebine. Velik boj za in proti krščanski šoli se odigra, kakor hitro bode Avstrija le količkaj rešena skrbi za vsakdanji kruh. V tem boju bo odločilno zadržanje krščanskega ljudstva pri prihodnjih volitvah. Zato, Korošci, si dobro pogledajte tiste, ki pridejo snubit vaše glasove. Socialni demokratje so za popolnoma brezversko šolo, bauernbundlerji, nemški narodni socialisti in vsenemci z dr. Angererjem na čelu so „krščanski“ kadar agitirajo, v parlamentu pa samo toliko kolikor ustrezajo luterancem. Zato pazite, slovenski kmetje in delavci, da se vam streha nad glavo ne vname, to se pravi, volite, ko pride čas, v vse odbore in zbornice samo take može, o katerih veste, da se bojo potegovali za ohranitev krščanskega nauka v šoli. V tem oziru zaupajte popolnoma pol. in gosp. društvu za koroške Slovence.

Jugoslavija. Olajšan obmejni promet. Med jugoslovansko in avstrijsko vlado so se zadnje dni vršile v Beogradu razprave, kako olajšati promet ob jugoslovansko-avstrijski meji. Zedinili so se, da obmejnimi prebivalcem ne bo več treba potnega lista, ampak samo priproste legitimacije; za dušne pastirje in zdravnike veljajo še posebne olajšave; obmejni kmetje lahko brez težav oskrbujejo posestva onstran meje itd. Pogodba stopi v veljavo ob enem s trgovsko pogodbo.

Reka. Fašisti, to so oboroženi italijanski narodnjaki, ki s silo zatirajo vse kar je slovenskega, so se dne 3. sušca polastili vlade v Reki. Prišli so na oklopnih avtomobilih iz Pole, Istre in iz Trsta. Italijanski karabinjeri, ki bi imeli čuvati vlado in postavni red, so se takoj pridružili fašistom, istotako mornarji neke torpedovke, ki so jo poslali Italijani vladi na pomoč. Na Italijanskem je nastalo vsled tega veliko razburjenje, ker se bojijo, da ne bi Jugoslovani zasedli Reke.

Čehoslovaška. Zunanji minister dr. Beneš se je sestel na povratku iz Pariza v Bratislavi z jugoslovanskim zunanjim ministrom dr. Ninčičem. Pripravljajo se za skupen nastop pri mednarodni gospodarski konferenci v Genovi, ki je preložena za mesec dni. 5. aprila pojde dr. Beneš, zastopnik Rumunije in Poljske v Beograd, da nadaljujejo in organizujejo nastop v Genovi.

TORBA ZA NASPROTNIKE

Kro je protidržaven? Tisti, kateri na katerikoli način ruši državno avtoriteto. Brez nje ni države; kdor jo ruši, podira državo. Protidržaven je torej: 1. G. Bernhard Scheichelbauer, urednik „Fr. St.“, ki oficirsko-otroško smeši g. deželnega predsednika Grögerja in mu skuša vzeti ves vglad. 2. Tinjski in škocianski prigeldaristi, ki se na račun „Heimatdiensta“ napijejo in potem z bikovkami in palicami velik del prebivalstva prepričajo, da državne avtorite, ki bi jih branila, ni. 3. Dr. Herbst in njegovo pliberško „mōsv“, ki zahte-

va, da se državna oblast ne ravna po postavi, ampak po zakonih ki so bili sklenjeni v kavarni „Ankele“ proti jutru, ko je dr. Herbst videl že vse krvavo pred seboj. Ta „dobrotnik“ človeštva ima namreč „šarfrichtarsko“ naravo.

Nemci v Jugoslaviji lahko delajo nemške vloge. Glede dohodninske napovedi je državna oblast določila, da Nemci lahko delajo vloge v svojem jeziku, če jo delajo sami. Če jo pa za nje dela odvetnik ali notar, mora biti v slovenskem. Odgovor dobijo v enem državnih jezikov. — Kaj bi neki bilo, če bi mi koroški Slovenci začeli delati slovenske vloge. Mislim, da bi se kmalu vsi uradi spraznili, ker bi nemško-nacionalne uradnike zadela vse kap. To bi bil tudi način „Beamtenabbau-a“.

Koroška zopet v nevarnosti? Po naših šolah vise nemški lepaki „Kärnten in Gefahr“. Otroci radovedno ogledujejo, kako se stega jugoslovanska roka po Koroški Sloveniji, učitelji pa jim razlagajo, kaka nevarnost preti „nedeljivi Koroški“ od Jugoslavije. Mislili smo, da je s končanim plebiscitom koroško vprašanje že popolnoma odločeno, a deželni šolski svet, oziroma učitelji, trdijo drugače. Pa pravite, da delamo mi nemir in nas imenujete „iridentiste“. Primate sami sebe za nos!

„Slovenska Matica“. Da „Kor. Domovini“ prihranimo še eno blamažo in da ne izgubi še tiste trohice ugleda, ki ga uživa pri svojih cuckih, jo moramo še enkrat poučiti, da „Sl. M.“ ni iredentistično društvo, ampak književno. Ker je pred vojno izdala knjigo „Gospodin Franjo“, je bila postavljena pod sekvester. Sekvester je bil edini nemški notar v Ljubljani, g. Galle. Vse njeno premoženje je dal za vojno posojilo, ker se je hotel pokazati dobrega patriota. Seveda je skoraj vse izgubljeno. Še le l. 1919 je začela „Sl. M.“ zopet delovati. Povsod so pobirali darove in nabrali toliko, da more zopet izdajati knjige, a daleč ne v istem obsegu kakor pred vojno. Vi pri „K. D.“, ki ste tako silno pametni, da slišite po zimi „grilčke“ peti in pri belem dnevu „petelinčke folcati“, vprašajte vendar v Ljubljano, morda dobite kaj od obubožanega društva. Dinarji bi vam menda precej dišali, ker tako znate računati z njimi.

Ta firma ne vleče več. Koroški „freiheitlich Bauernbund“ se je razšel. Prestar je že bil in vse njegovo orožje skrhan in obrabljeno. Povdarjanje samo kmetskih stanovskih interesov, hujskanje proti Slovincem, veri in duhovščini več ne vleče. Treba poiskati kaj drugega, da Šumi in razni drugi dohtarski kmetje, obdrže svojo oblast. Zato so „Bauernbund“ izpremenili v „Landbund“. Pod ta klub upajo spraviti vse, kar je fortšritlich in frajhajtljil od tinjskih in škocianskih pijancev pretepačev do samega bivšega predsednika „Heimatdiensta“. Kakšno šaržo pa dobita dr. Herbst in Metnic? Ali sta morda vse zamudila, ker sta imela v tistih časih druge važne človeške opravke pri Likebu v Šmihelu? Škoda! Ta dva generala bi vse zafurala tako kakor celovške romarje.

„Štímcam“ in poštnim uradnikom v album. Nekdo je lani imel pri nas list naročen pol leta, pa je dobil s a m o d v e številki. (Ime na razpolago. Op. ur.) Podobno drugi. Letos v februarju tudi že treh številki nismo dobili. — In to niso turške razmere? Če pišemo v Zaječar v Macedoniji ali v Prizren, gotovo sprejmejo. Tam je Balkan. Koroška pa je menda v vzor — republikli. Ali pa se morda motimo?

„Koroški Slovenec“ stane četrtletno K 200.—

Za Jugoslavijo: celoletno 24 din.

polletno 12 „

četrtletno 6 „

Širite naš list! Nobene slovenske hiše ne sme biti bez njega!

DNEVNE VESTI IN DOPISI

Velikodušen dar. Društvo „Slovenija“ v Buenos Aires v južni Ameriki nam je poslalo 20 dolarjev, t. j. okrog 130.000 K. Tako je naš tiskovni sklad v par dneh narastel na 140.200 kron. Društvu izrekamo iskreno zahvalo, vsem pa kličemo: Živeli posnemalci.

Celovski sestanki. Opozarjamo, da se vrše vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 4. uri popoldne v Mohorjevi hiši, I. nadstr. na levo. sestanki celovških Mohorjanov, na katerih so nam dobro došli tudi Slovenci iz okolice. Na prihodnjem sestanku se pričnejo predavanja o pravoslavju (msgr. Podgorc).

Šmihel n. Pliberkom. Koroška lažnjiva tetka („Domovina“) je prinesla v eni svojih zadnjih številok dopis iz Šmihela pri Pliberku. Popravljamo v toliko, če vse ravno narobe obrnete, bo pa res, kar poroča. Prizadeti se njenim napadom le posmehujejo. Vsem čitateljem je pa za šalo in kratek čas. Na „tetka“, pa še kaj povejte! Pust gre h koncu!

Priblavas. Najpriskrnejše pozdrave pošilja slov. družina iz Priblevasi vsem koroškim Slovincem, ki se zbirajo vsak teden v hotelu „Union“ v Mariboru. Srečne se lahko štejete, ker se lahko zberete v večjem številu, ter se pogovorite po domače in vas puste pri miru. Če mi uprizarimo kako igro za razvedrilo koj so pripravljene: --heimatreilerji“, da nam z bikovci in koli pokažejo svojo korajžo. Lepa kultura! Da bi le že bilo enkrat konec, te dolge zime! Da se zopet vrne v deželo zelena pomlad! Z njo pride tudi nam novo veselje in nov pogum. Tedaj tudi mi zapojemo: „Slovenci smo, Slovenci č'mo ostati!“

Tinje. Kdo želi zemljišče samo po zimi v najem? Podpisani sem bil najemnik na knez-Rosenbergovem posestvu pri Tinjah, pd. Rupova kmetija. Dne 23./VI. 1921 mi je bilo odpovedano, da moram izprazniti do 31./XII. 1921. Kot prvi odpovedni vzrok je naveden, da sem jugoslov. prijaznega mišljenja. Vrhutega so me označili še, kot tatu, ker sem na ukaz oskrbnitstva l. 1919, vsako leto iztrebil nekaj grmovja pri njivah. Dani ukaz so pri sodnijski obravnavi pod prisego utajili, tako, da je bil veljaven baje samo za l. 1919. Tudi pogodba, ki je bila napravljena z menoj l. 1917 za 5 let, to je od l./XI. 1917 do 31./X. 1922 ni veljala. Vkljub vsem mojim pritožbam in ugovorom pri sodnijski Velikovcu, sem bil vedno zavržen; z bikom se ni dobro bosti, pravijo, — in konec vsega je bil, ven so me vrgli v najhujši zimi 28./I. letos z vsem, z družino, inventarjem, poljskimi pridelki in živino. Predpisano zemljiško najemnino sem plačal do konca gospodarskega leta 1920—1921 do 31./X. 1921, ker sem tudi zemljišče, vsled odpovedi, smel samo do tega časa uporabljati. Če ne smem žeti, tudi ne bom sjal. Sedaj pa, ko sem tudi stanovanje izpraznil, me toži oskrbnitstvo za zemljiško najemnino za tri mesece in sicer za mesec november, december l. 1921 in januar letos. Ali naj sneg prodam z njiv in travnikov, da bom imel za te tri mesece od zemljišča dohodke, s katerimi bi plačal najemnino? Vredno se mi zdi, da povem širnemu svetu, da se daje sedaj pri nas na Koroškem zemljišče za tri — zimске — mesece v najem, in ne, kakor navadno, vsaj za eno gospodarsko leto. Ker sem moral jaz stanovanje izprazniti, priporočam kakemu drugemu, da pride kot najemnik še za ostale tri zimске mesece do 1. aprila in plača, razven stanarine tudi zemljiško najemnino, da grajska gospoda ne bo imela preveč škode. Obdelovati mu polja ni treba začeti, ker ga prevzamejo v lastno oskrbo in ga ne dajo več v najem. Najemnik mora biti pa „čuš“, ker je čušovski denar najbrž več vrreden, saj se grajski gospodi še po gnoju sline cedijo. Namreč ni dovolj, da me tožijo za zemljiško najemnino za zimске mesece, tudi gnoj hočejo. Ako hočeš imeti gnoj, rabiš steljo. Steljo mi je pa oskrbnitstvo že novembra l. 1920 prepovedalo napravljati in terjalo za vsak voz stelje, ki sem jo dobil v l. 1920, kakor vsa leta prej zastoj iz grajskih gozdov, 20 jugosl. K Prisiljen sem bil, steljo kupiti, dobil sem jo in tudi drva od kmetov, zato sem sedaj dal tudi gnoj kmetom. Sedaj me pa oskrbnitstvo Rosenbergovih posestev terja, da moram gnoj zvoziti nazaj, če ne, bom tudi za gnoj tožen. Na kakšne republikanske postave se pri tem sklicujejo, ne vem, sem samo kmet, povejte mi drugi. Tako se je zgodilo ne samo meni, ampak sploh vsem zavednim Slovincem najemnikom. — Antor Krewalder.

Sinčavas. (Napad.) Gasilno društvo v Sinčivasi je priredilo dne 11. febr. v gostilni Polzer v Sinčivasi ples, katerega sta se udeležila

tudi dva Slovence. Nju prihod je nemčurje tako razburil, da so postali zeleni kakor kuščarji. Kri jim je radi te nezaslišane predrznosti Slovencev zavrela. Slovence sta morala takoj izginiti. Medtem so zasedli vse izhode, napadli enega odhajajočih ter ga prav po nemčurjski maniri pretepli. Dobil je poškodbe na glavi in rokah. Tako delajo spravo! Pokazali so zopet svojo kulturo. Da so kulturni, smo vedeli sicer že prej, ampak da so ti posilinemci najkulturnejši izmed vseh germanskih plemen, vemo še le sedaj. Nemškim strankam pa čestitamo, ker spravljajo pod svoje okrilje take izmečke človeške družbe.

Sele. Dolg je bil letošnji predpust in naši ženini in neveste so ga dobro porabili. Poročenih je bilo 7 parov. Samo stari Obir se ni mogel oženiti s Košuto, čeravno je bil enkrat oklican. Bilo je preveč zadržkov. Posebne težkoče je delalo to, ker ima Košuta samo obraz avstrijski, hrbet pa je jugoslovanski. Camar Hrlovc in teta Macna se sicer vsled pokažene ojetosti kisló držita, pa se na vigred že potolažita. —

Borovlje. Ko so „Slavi“ bili tukaj smo delavci jedli vsak dan špeh za „mavžno“, sedaj pa „hrušče“ pa suh kruh. Tako je trdil neki soci, ki dela v boroveljski tovarni. Mi tem besedam nič nimamo pristaviti, kakor: verjamemo.

(Da nam ne bo zopet kdo očital iredente in protidržavnosti, povdarjamo, da je to rekel soci, ki je glasoval za Avstrijo. Op. ur.)

Bilčovs. Zamišljen sem stopal pred nekaj dnevi proti Bilčovsu. Srečavali so me otroci, ki so šli v šolo. Kar zaslišim, da mi prihaja nasproti majhen fantič, star kakih 9 let, kateri je venomer mrmral nekaj pred se. Niti opazil ni, da se mu jaz bližam. Ko mu že pridem čisto blizu, sem mogel šele spoznati, da se uči nekaj nemškega na pamet. Ko me fant naenkrat zapazi tik sebe, preneha in zarudi do ušes. Ko ga vprašam, kaj se uči, mi odgovori, nekaj iz „Lesebuha“ na pamet. Ko ga vprašam, li razume kaj se uči, mi pravi: Razumem nič, toda v šoli moramo znati. Ko grem dalje, mi pa pride nasproti kmet, kateri je ravno učil mladega vola voziti. Prvokrat je imel vpreženega in voliček je pač letel za gospodarjem, pa tudi ni vedel kam in zakaj. Sedaj pa naj vsak sam presodi, kaj so naše šole. Ni tega kriv učitelj, ker mora delati, kakor mu je zavkazano. Toda naša šola mora biti taka, da bodo otroci znali in vedeli, kaj se učijo, pa ne, da bi jim ubijali nekaj v glavo, česar ne razumejo. Kdor je podpisal prošnjo za prevreditev naših šol, je samo stavil zahtevo, da s našimi otroci ne postopajo tako kot kmet z voličkom. Otroci naj se na podlagi maternega jezika učijo nemško. To zahtevamo in od te zahteve ne bomo odjenjali.

Žvabek. Dne 2./II. je bil pri nas napovedan shod naše stranke. Zbralo se je lepo število Slovencev. Čakali smo na g. poslanca Poljanca, toda žalibog je bil zadržan in potem takem shoda ni bilo. Naši pevci so nam prepevali narodne pesmi in tako smo se razšli veseli. Za ta shod so zvedeli tudi nemčurji in so mobilizirali svoje pristaše celo iz Libelič, Potoč in Suhe, da bi napadli našega poslanca in shod razbili, ker to je menda postalo moderno pri njih. Posebno zanimivo je tudi to, da so orožniki ta dan šli vsi iz Žvabeka. Po izjavi nekega nemčurja so jih ti že na predvečer obvestili, da bo shod. Pa se dr. Angerer še upa farbatí celi svet, da je na Koroškem dobro poskrbljeno za osebno varnost koroških Slovencev!

Sele. Igra „Lovski tat“ je lepo uspela, akoravno so se igralci pripravljali nanjo komaj dobrih 14 dni. Posebno Hrast, Cilka in Tratnik so igrali zelo naravno. Na pustno nedeljo smo se pred igro tudi na vsa usta smejali „županu“. Škoda le, da nam svojih obljub ne more uresničiti.

Bilčovs. Naši celovski uradniki pri okrajnem šolskem svetu menda nimajo drugega posla, kot to, da se zanimajo za to, kakšen napis bo imela naša ljudska šola. Venomer pošiljajo ukaze, grožnje in ne vem kaj še, da bi nas oplašili. Tako nam sedaj pravijo, vi morate za dovoljenje, da smete napraviti slovenski napis, prositi pri deželnem šolskem svetu. Vendar mi smo mnenja, da je vendar šola last

tistih, kateri jo vzdržujejo. Pri nas smo pa v šolski občini sami Slovenci, je sicer par odpadnikov, pa kaj tisto, saj so pokazale volitve koliko jih je in zato bo odvisno od nas, ali ima šola napis ali ga nima. Radi tega, če napravimo slovenski napis, se nemška Avstrija vendar ne bo podrla. Če smo pa mi izbrisali s šole samo nemški napis vsled tega naša valuta gotovo niti za pol ničle ni padla. Pač pa pada valuta zato, ker imamo preveč uradnikov. Naj tudi okrajni šolski svet odslovi nekaj uradnikov, in gotovo bo več koristil Avstriji kakor s tem, da se brigga za naš napis.

Šmihel. Po dolgem presledku je naše Izobraževalno društvo 19. febr. nudilo svojim članom in prijateljem par veselih uric. Priredilo je v svoji društveni dvorani igro „Strahovi“ in „Lumpacij vagabund“. Dobro so se izkazali naši fantje in dekleta. Pokazali so, da tudi nekaj znajo. Dvorana je bila netlačeno polna. Smeha in veselja je bilo toliko, kakor preje celo leto ne. Še celo nekateri naši neprijatelji, ki so prišli igro nadzorovat, so se smejali z nami vred. Odmore je pa izrabil zbor pevcev, ki je prelepo prepeval slovenske narodne pesmi. Sicer so nasprotniki ves čas, kar smo igro pripravljali, grozili s svojo svobodno kulturo, a se nismo dali oplašiti. Igra se je kančala v najlepšem redu, v naše največje veselje in zadovoljnost. Le škoda, da ni prišel na igre še dr. H. iz Pliberka, da bi se sam prepričal, da naša društva niso „zalega narodnega hujskanja“, ampak kraj našega edinega veselja in izobrazbe, ter bi se še sam malo razvedril v svojih mračnih mislih.

Sv. Lenart pri Sedmih studencih. Pet parov si je v pustu naložilo zakonski jarem. Na pustni ponedeljek je bila poroka Avštinove Marice, ki si je izbrala za moža Andreja Zollner, pd. Kopanka v Tehačah. Veselo je bilo na tej ohceti, tako veselo, da je Kodrova „brauna“ med vožnjo vse štiri „na viš“ pomolila in so Kodrov stric in drugi, ki so bili na vozu, iz začudenja nad tem dejanjem „braune“ pustili v snegu odtiske svojih cartanih trupel. Spretna roka je hitro postavila tam znamenje v spomin Ako g. urednik kmalu pridete sem, še lahko vidite odtiske v snegu in spominsko znamenje na ta čudni dogodek! Pri obedu, ki se je vršil na nevestinem domu, so nas poleg godcev lepo zabavali tudi vrli brnški pevci. — Za vodo nam gre trdo. Vodovod je suh, dosedaj smo jo vozili na saneh, a odslej bomo morali „putrihe“ in škafe djati na vozove ali gare, kar bo bolj sitno.

Večnavas. Umrli je mož,
kje tak je še med nami
kot on, ki spi
v prezgodni groba jami.

(S. Gregorčič.)

Žalostno je klenkal zvon edinec, ko smo dne 25. febr. spremili k zadnjemu počitku moža Janeza Božič, ki je umrl na neizprosni bolezní jetiki, katero si je nakopal že v zgodnji mladosti. Hudo je stem prizadeta Pratkanarjeva hiša, še bolj pa naša Koroška, kajti z njim smo izgubili neustrašenega borilca za dom in jezik materin. „Kaj bo z nami,“ smo se upraševali ob njegovi gomili, „stari bojovníki omagujejo sredi dela. A našo mladino, naš up pripravljajo v sedanjih utrakvističnih šolah za tako zvano „Stimmviehmasse“. Janez Božič pa je bil mož, nad katerim se je mogla zgledovati cela vas, da, on je živel po izreku:

„Misli in delaj pošteno,
Boga in narod svoj ljubi iskreno.“

Podravlje. († Tomaž Ulbing.) V sredo dne 1. marca smo spremjali k zadnjemu počitku pd. Ohatca v Podravljah. Bili so rajni stara, dobra in trdna slovenska korenina. Stali so ves čas svojega 70letnega življenja na katolški narodni strani. Kljub viharnim dnem in okoliščinam so se borili za krst sveti in svobodo zlato. Svojo bolezen, ki je trajala celo zimo, so rajni Ohacev oče mirno in v Boga vdani nosili. Večkrat so rekli: „Rad umrjem, pa samo eno željo še imam“; videl bi še rad vstati naše slovensko koroško ljudstvo iz spanja. Veliko noč svojega naroda bi še rad videl Rajni so bili 10 let občinski odbornik občine Lipe in skoz celi vojskíni čas ud aprovizacijskega oddelka. Z vstrajno zvestobo so vršili svojo

dolžnost. Slovenski pregovor pravi: „Kakor deblo, tako tudi sad“. To se je pokazalo v polni meri pri Ohacovi družini. Rajni so vzgojili svojih sedmero otrok v dobrem krščanskem duhu, da so zdaj lahko za vzgled naši izprideni mladini. Pogreb so vodili starejši sin umrlega č. g. Tomaž Ulbing, župnik v Kazazah z štirimi sobratih duhovniki. Vsi pogrebcu so bili do srca ginjeni, ko so g. dr. Zeichen spregovorili pri odprtem grobu rajnemu v slovo. Bog jim daj večni mir in pokoj.

RAZNE NOVICE

Edison. Dne 11. febr. je obhajal slavni Američan Tomaž Edison petinsedemdesetletnico svojega rojstva. Njegovi starši, skromni štancunari, so živeli v Port Huronu. Njegov oče je bil Holandec. Njegov prvi in najboljši učitelj pa je bila njegova mati, bivša učiteljica. Svojo življensko pot je pričel kot raznašalec novin in smotk. Zaslužene novce je skrbno hranil ter si iz prihrankov kupil tiskarsko orodje. Začel je izdajati za potujoče ljudi poseben list. Kadar je kaj utegnil se je pečal s kemijo in se je naučil telegrafirati. Dobil je službo v brzojavnem uradu v Memfisu. Leta 1870 je postal inženjer in je ustanovil lastno delavnico, kjer je bilo zaposlenih 300 delavcev. Danes pa je lastnik velikega laboratorija v Monto-Parku z več tisoč delavci. Njegovo premoženje cenijo na več milijonov dolarjev. Edison je danes ponos Američanov.

Zaradi psa je ubil lastnega otroka. V Tremošni pri Plznu je hotela sedemletna hčerka lastnika tamošnje opekarne Vaclava Čeha vzeti z ognjišča lonec vrelega kropa, pri tem pa je nehote polila pri ognjišču ležečega psa ter ga je malo poparila. Ta malenkostna nesreča je očeta tako razkačila, da je pograbil železno grebljo ter ž njo tako dolgo udrihal po lastni hčerki, da se je revica zgrudila in izdihnila. Pogled na okrvavljeno truplo slabotne deklice je bil grozen. Zverinski čin surovega očeta je vzbudil v ljudstvu velikansko ogorčenje in le malo je manjkalo, da se niso sošedje dejanski znesli nad zverjo v človeški podobi. Orožnik je odpeljal brezsrčnega očeta v roke pravice na plzensko okrajno sodišče.

Živo pokopano dete. V Vrdniku v Vojvodini je žena nekega delavca dala svojemu bolnemu dveletnemu otroku piti čaj, v katerem je ukuhala veliko maka. Dete se je tega tako napilo, da so mislili, da je umrlo. Poslali so po zdravnika, ki pa je poslal samo nekega slugo iz bolnišnice. Ta je konstatiral smrt in dete je bilo pokopano. Še isti dan je grobar slišal iz groba jokanje. Šel je po orožnike, ki so odredili, da se grob odkoplje. V rakvi so našli mrtvo dete, ki si je v smrtnem boju izgrizlo vse prste.

Pes ustrelil orožnika. Iz Jelse v Dalmaciji poročajo: Orožnik Dinko Vukovič iz Selaca na Braču je bil z nekim svojim tovarišem na službenem pregledu poljske škode. Ko se je tovariš nekoliko oddaljil, da ugotovi škodo, se je Vukovič vsedel na obmejni kamen in naslomil puško poleg sebe. Z njim je bil tudi njegov pes, ki je vohajoč okrog gospodarja, zadel ob puško, ki se je sprožila in zadela Vukoviča naravnost v srce. Ostal je na mestu mrtev.

Zanimivi podatki. Znanstveno je ugotovljeno, da se na svetu govore 3604 jeziki, da vsako leto umrje 36,214.000 ljudi, to je dnevno 66.408, na vsako uro 4020, na minuto 67 in na vsako sekundo eden. Vsako leto se rodi 36,792.000 otrok, to je na uro 4200, na minuto 67. Značilno je, da po tej statistiki dosegajo oženjeni ljudje višjo starost nego samski. Povprečna starost ljudi je 33 let. Žalostna pa je ugotovitev, da četrtnina vseh ljudi pomrje pred 16. letom.

GOSPODARSKI VESTNIK

Iz seje deželnega kulturnega sveta dne 23. svečana.

Podpora za gospodarstvo: Družbi Norika in Drauland sta deželnemu kulturnemu svetu podarili vsaka en milijon kron v pospeševanje poljedeljstva. Denar zlasti porabijo za podporo gospodarskih naprav.

Ogersko meso v Celovcu in Beljaku. Dvorni svetnik Rotter poroča, kako je prišlo, da ogrski prekupec dr. Cik v Celovcu in Beljaku kolje ogrsko živino in potem izvaža meso. Ogrsko živino tu koljejo, drobnino, glavo in dr. po ceni prodajajo, tudi kože ostajajo v deželi. (Opomb. Družba za vnovčevanje živine se je upirala, ali povsod je treba gledati na uboge ljudi in nobeden stan ne sme gledati le na svojo korist, ker tako ne pridemo do družabnega miru. Torej to napravo pozdravljamo, le pazijo naj, da nam ne pripeljejo v deželo živinske kuge.) Dvorni svetnik poroča, da zdaj žele tako klanje ljudje tudi v St. Vidu. Ker klavnica nikakor ni primerna, da bi mogli sumljivo živino posebej postaviti, ti želji ne ustrezajo. V Beljaku morajo klavno živino s kolo dvora v klavnico voziti ali z avt., ali s konji, v Celovcu pa je v klavnico napeljan železniški tir. — Sprejmejo resolucijo, ki za domačo živinorejo zahteva možnost, prosto izvažati živino na Bavarsko, ker se izvoz na Dunaj ne izplača več. Dunaj oskrbujejo že iz Ogrske in Jugoslavije. Zlasti je treba izvoza, ker primanjkuje krme in že koljejo breje krave.

Kmetijska šola na Tancenbergu. Opat na Tancenbergu je ponudil prostore za kmetijsko šolo in potrebno osebje. Prostore so pogledali in odobrili, nadaljevali bodo pogajanja radi stroškov.

Pašnina na planinah. Kulturni svet določi koliko naj približno zahtevamo za prihodnje leto pašnino. Nekateri lastniki pašnikov zahtevajo plačo v žitu, a mnogi lastniki živine žita nimajo in pridejo v zadrego. Zato priporoča kulturni svet, naj vzamejo pašnino kakor pred vojno: tedanja cena krme je bila cena kilograma žive teže: ako je pašnina tedaj znašala 20 kr. n. pr. in danes velja živa teža 600 kron kilogram, znaša pašnina za glavo 12.000 kr.

Od druge strani so opozorili, da je bila pašnina v miru prenizka in zdaj stanejo pašniki, hrana za pastirja in poprava plotov silno veliko denarja. Ako lastnik od pašnika nima dobička, zanj nič ne stori, naj se dovoli $\frac{1}{4}$ ali $\frac{1}{3}$ mirovne pašnine kot doklada.

Na Štajerskem pašnino plačujejo po prirastku teže, ena tretjina prirastka gre lastniku pašnika, dve tretjini lastniku goveda.

Pogozdovanje. Splošno znano je, kako še vedno zanemarjajo naše gozdove. Grajščaki pogozdujejo in sade gozdne rastline, kmet pa pušči posekanje leta in leta prazno. Sklenili so postaviti leta 1911, po kateri so bili zavezani posestniki v hribih, kjerkoli so na golo posekali pol orala gozda, prostor takoj zopet pogozditi. To postavilo razširijo zdaj tudi na ravnino. Potem predlagajo, da nihče ne sme sekati premladega lesa in da mora pri vsaki hiši nastiti toliko lesa, kar ga za dom potrebujejo. Stare male kazni zdaj nobenega učinka ne bi imele več, zato zdaj kazni nameravajo zvišati na globo 18.000 kron in zapor do treh mesecev.

Zelo važno je, da se vzdrže gozdne drevnice. Sedaj ni sredstev niti za žeblice, ki so potrebni za plotove. Na Štajerskem so predlagali od države zahtevati 65% od izvoznih pristojbin, ki jih država pobira pri izvozu lesa. (Dalje sledi.)

Dunajski trg. Špinat kg 450 do 600 K, krompir kg 190 do 220 K, kifelci kg 270 do 300 K, čebula kg 720 do 850 K, zelje kg 320 do 360 K, endivija kg 40 do 180 K, jabolka kg 480 do 560 K; svinjsko meso kg 1900 do 2000 K, goveje meso kg 900 do 1800 K, piščeta kg 2600 do 3200 K, štajerski kapuni kg 4500 do 5000 K, race kg 2800 do 3200 K, gosi kg 1700 do 3200 K, jajca komad 190 do 200 K, prekaženo meso kg 2000 do 2400 K, telečje kg 1100 do 1700 K, špeh kg 1800 do 2000 K, žmavc kg 2000 do 2300 K; v primeri s prejšnjim tednom je postalo goveje meso za 100 do 200 K pri kg, špeh za 100 K cenejši.

Mariborski trg. Debeli voli 26—32 K kg, poldebeli voli 18—25 K, plemenski biki 17—25 K, biki za klanje 18—22 K, klavne krave debele 18—22 K, plemenske krave 18—22 K, krave za klobasarje 13—16 K, molzne krave 18—20 K, breje krave 18—20 K, mlada živina 17—24 K. — Volovsko meso I. vrste, II. vrste in

meso od bikov, krav in telic 1 kg 40 do 48 K. Telečje meso I. vrste 48 K, II. vrste 40 K. Svinjsko meso sveže 1 kg 60—80 K.

Cena mleka v Celovcu. Celovška mlekar na zahteva za liter mleka 340 K.

Izvoz živine in mesa iz Koroške v druge zvezne dežele je zopet prost, ker je deželna vlada uknila naredbo z dne 22./XII. 1921. Po tej naredbi brez dovoljenja nihče ni smel izvažati živine in mesa v druge dežele. S tem je hotela deželna vlada zagotoviti revnejšim slojem meso. Danes so pa cene tako visoke, da sme na meso misliti k večjemu še kak vojni dobičkar. V celi Avstriji je v Celovcu meso najdražje.

Naseljevanje. Za naseljevanje se je razpisalo dvoje posestev na Dholici in sicer: 1. Del Stelcerjevega mlina v Tibičah vl. št. 25 kat., obč. Tibiče združen z Žlemerjevo kajžo vl. št. 26 v skupnem obsegu 8,28 ha. 2. Hamerjeva kajža v Skrilah ter hiša šte. 2 v Trabenčah v obsegu 5,3 ha. — Prosilci naj se zglase do 1. aprila pri agrarni oblasti v Celovcu (stari magistrat, II. nadstr.).

Borza. Vrednost našega denarja: Za dolar je treba dati 6673 do 6677 K, za angleški funt 29.500 do 29.520 K, za liro 357,90 do 358,10 K, za dinar 79,90 do 80,10 K, za švicarski frank 1299,75 do 1300,25 K, za čehoslovaško krono 111 naših, za mažarsko krono 9,58 naših. V Curihi notira naša krona še vedno 0,08.

Listnica uredništva.

G. Fišer. O priliki porabimo, drugo za nas ni aktualno in bi ne bilo dobro. — **Lojzej.** Se poskusimo držati tvojih nasvetov. Napak kljub največji pažnji ne moremo popolnoma preprečiti. Če bi bilo od nas odvisno, ja, ampak tako jezik dela težave. Z nakupom čakamo, da cene malo padejo. Ali ne boš hud? Bog Te živi! — **Ruda.** Ni vredno odgovarjati. Imajo že posebno veselje z „grilčki“. Pojejo jim, ko leže „v rožcah“. In s „petelinčki“? No, saj veste, da so ti posebni prijatelji vinskih bratcev. To gre torej vkup. Pozdravljen!

Prodaj ali zamenjam za žito

dve molzni kravi

mladi, ena 400 kg težka, tudi za uprego, druga 300 kg. M. Jug, Ruter 22 v Selah. 8

V privatno last je prišel in se prodaj

državni žrebec

brez napake, najboljša plemenska žival. Več pove Hanžele, Ledenice, Koroško. 9

LIDOVA KNIHTISKARNA

SE PRIPOROČA ZA HITRO, OKUSNO IN CENO IZDELAVO VSAKOVRSNIH DRUSTVENIH, TRGOVINSKIH IN DRUGIH TISKOVIN, VABIL, OKLICEV I. T. D.

WIEN V., MARGARETENPLATZ 7

Francišek Čermák,

DUNAJ V.,
Mittersteig 23-15

priporoča svoj zavod
za izdelovanje

angleških in
dunajskih
pian in pianin

(klavirjev).
Tudi export!

